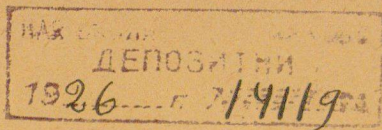

124243

КАКТО ПРИРОДАТА ПИШЕ.

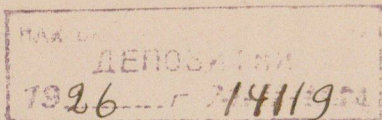
11-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 24 .XII 1924 Г.— СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

1411

38

КАКТО ПРИРОДАТА ПИШЕ.

11-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 24 .XII.1924 Г.— СОФИЯ

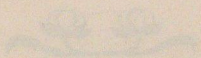
ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

T 24243

28

КАРТО ПРОВОДА ЛИНИИ

КАРТА ПРОВОДА ЛИНИИ
В РАЙОНЕ СЕЛСКОГО СТРОИТЕЛЬСТВА
И ТОВАРИЩЕСТВО
КАРТА ПРОВОДА ЛИНИИ В РАЙОНЕ СЕЛСКОГО СТРОИТЕЛЬСТВА И ТОВАРИЩЕСТВО

ДЕПАРТАМЕНТ РАДНИКОВ—ПСО

ул. Горького № 21

Както природата нише

Размишление.

изпѣйте „Махаръ Бену Аба“, „Изгрѣва Слънцето“, „Ходи, ходи“, „Тжги, скърби“, „Сладко Медено“.

За да бжде извѣстенъ прѣдметъ полезенъ, колко качества му сж необходими? Колко качества сж необходими на човѣка, за да бжде човѣкъ? Не питамъ колко сили му сж потрѣбни, но колко качества. Вие ще кажете: умъ. Умътъ качество ли е? — Той е сила. Послѣ ще кажете: сърце. Сърцето качество ли е на човѣка? Най-послѣ ще кажете: воля. Волята качество ли е на човѣка? Не се стѣснявайте отъ това- дали можете да разрѣшите, въпроса, или не. Великитѣ въпроси въ свѣта никога не се разрѣшаватъ. Не мислете, че въпроситѣ се разрѣшаватъ. Въпроситѣ всѣкога се усложняватъ. Ще каже нѣкой: свѣтътъ е много простъ, съ прости числа се занимава. Да, но простотията е страшна, сиромашията е страшна, а не богатството. Защото само сиромашътъ мисли, а богатиятъ никакъ не мисли. Сиромашътъ човѣкъ какво ли не мисли! Той прѣкарва

всичко прѣзъ ума си. Въ сжщность, сиромаситѣ хора сж богати, а богатитѣ хора сж сиромаси. Богатитѣ сж богати физически, а сиромаситѣ е богатъ вжтрѣшно, той е богатъ съ въображение. Той казва: азъ, ако имамъ пари ще направя толкова църкви, толкова училища, толкова бѣдни ще нахраня, толкова сираци ще прѣгледамъ, хиляди планове има той.

Прѣдставете си, че вие имате единъ приятель и искате да му напишете едно най-съдържателно, най-кратко писмо, Какво трѣбва да му пишете? Ще му пишете тъй, както природата пише. Напримѣръ тя написала ли е нѣкъдѣ, че Богъ обича, че Богъ люби? Има ли нѣкъдѣ написано нѣщо съ нашата азбука? Срѣщали ли сте нѣкъдѣ по канаритѣ или по небето написано нѣщо съ нашата азбука? Най-простото и най-съдържателното писмо, което можете да напишете нѣкому е да напишете два концентрични кржга. Това писмо е много съдържателно, но трѣбва да се знае какъ да се изтълкува и какво да се отговори. Азъ бихъ отговорилъ на това писмо, като напиша сжщитѣ тия кржгове и прѣкарамъ въ тѣхъ радиуса, общъ и и за двата кржга. Така е направено вашето око. Така пишатъ ония хора, които иматъ знание. Нали и вие знаете, че само онѣзи хора пишатъ които иматъ знания? Това сж двѣ отлични писма, въ които всичко

върви по медъ и масло. Колелото се търкаля тъй, като че никакви спънки въ живота нѣма.

Сега, отъ гледището на живата геометрия, какво означава кръгътъ? — Кръгътъ означава жива сила която може да работи. Кръгътъ опрѣдѣля границитѣ, до които една сила може да действува, или границитѣ, до които едно владение може да се простира, или възможноститѣ, които сж заключени въ кръга.

Какъ сж построени двата клѣпача у човѣка? — Образуватъ една елипса. Клѣпачътъ не е кръгъ. Тогава, парабола ли е той или хипербола? Въ клѣпачитѣ има прѣсичане на двѣ хиперболи, при което прѣсичане се образува елипса. Значи, единиятъ клепачъ прѣдставлява Божествената възможность, която твори, която съществува въ битието. Вториятъ клѣпачъ показва възприятието. Значи, долниятъ и горниятъ клепачи показватъ възможноститѣ, които сж вложени у човѣка. Дали окото е по-отворено, или по-затворено и дали тази елипса е по-протегната, това има значение. Колкото повече тя се приближава до кръга има едно значение; колкото повече кръга се разтѣга и се приближава къмъ елипсата, има друго значение. Изобщо, очитѣ на гениалнитѣ хора не сж отворени, понеже тѣхниятъ умъ е концентриранъ навжтрѣ, тѣ не се занимаватъ съ външния съ физическия свѣтъ,

затова очитѣ имъ сж малко отворени. Онѣзи хора, които гледатъ само на физическото, тѣхнитѣ очи сж отворени и валчести. Когато кажатъ за нѣкого, че е „ачигьозъ“, разбираме човѣкъ съ отворени очи за този свѣтъ. Такива хора, дѣто и да влѣзатъ, дѣто и да сж, всѣкога сж съ отворени очи. Каквото и да учатъ тѣ, каквито хора и да станатъ дали набожни ще станатъ, дали учени хора ще станатъ, дали писатели ще станатъ очитѣ имъ сж всѣкога отворени. Слѣдователно, ние чертаемъ нашия пѣтъ по своитѣ очи. Тѣ сж символи, емблеми, които трѣбва да четемъ, за да изправимъ живота си. Лицето е една написана карта, по която ние трѣбва да прослѣдимъ тоя дълъгъ пѣтъ на нашето битие. Не мислете, че слѣдъ единъ животъ ще отидете въ небето. Не, вие имате да минавате великъ океанъ. Като го минавате, ще учите. Вие ще се спрете на единъ малкъ островъ и пакъ ще продължавате пѣтя си. Но докато прѣминете този голѣмъ океанъ, трѣбва да имате карта, да знаете пѣтищата прѣзъ които ще прѣминавате. Чудни сж нѣкои хора, като мислятъ, че ангелитѣ ще дойдатъ и ще ги взематъ на небето съ параходъ. То е много хубаво, но когато човѣкъ започналъ да слиза въ материята, духтъ е миналъ по инволюционенъ пѣтъ и послѣ е взелъ да се възкачва, да върви по еволюционенъ

пжтя. Горната част на окото показва инволюцията, слизането на духа въ материята. Той е образуванъ тогава именно. Долната хипербола, т. е. долниятъ клѣпачъ на окото показва еволюцията, изкачването на духа. По долния клѣпачъ се опрѣдѣля пжтя, по който има да минемъ. Инволюцията и еволюцията правятъ едно прѣсичане, при което образуватъ човѣка. Човѣкъ се намира между слизането и възлизането на духа. Лицето на човѣка е една карта, по която той трѣбва да наблюдава колебанията въ своето пжтуване. Така трѣбва да гледа ученикътъ. Въ школата той трѣбва да ходи разумно. Не е необходимо той да знае всичко, но за всѣки день той трѣбва да разбира пжтя, който е извървѣлъ. Това, което той е изучилъ, трѣбва да може да го прилага. Запримѣрь каква добродѣтель научихте днесъ? Каква добродѣтель ви се падна за днесъ?

Слушайте сега моитѣ разсждения. Ще ви дамъ една програма за работа презъ цѣлата седмица. Въ понедѣльникъ, като день на мѣсечината, ще очистите кжщитѣ си, ще измажете стаитѣ, ще измиете дѣските, ще разтрѣбите всички разхвърлени работи. Въ вторникъ ще идете да копаете, ще сѣчете дърва — той е день на марса, день за активна работа. Отъ когото имате да вземате пари, ще ги вземете, а комуто

имате да давате, ще ги дадете. Въ срѣда ще учите. Въ четвъртъкъ ще се позанимаете малко съ своя характеръ, какъ да го облагородите; прѣзъ този день ще обиколите и своитѣ приятели. Въ петъкъ ще се занимавате малко съ Любовта. Въ сѣбота ще идете на църква, ще се помолите на Бога, ще разсждавате за Божествени работи. И най-послѣ, какво трѣбва да прави човѣкъ въ недѣля? Всѣки день, обаче, трѣбва да има опредѣлени часове за работа. И всичкитѣ ви нещастия въ живота произтичатъ отъ това именно, че сте размѣнили днитѣ и часоветѣ за работа. Всѣкога когато се предприеме една работа ненавръме, има загуби. Всички работи, въ каквото отношение и да сж — въ наука, въ търговия, навсѣкждѣ, трѣбва да ставатъ въ точно опредѣленото за тѣхъ врѣме. Ако едно дѣте се роди навръме, ще живѣе дълъгъ животъ; ако не се роди навръме, ще живѣе 4 — 5 — 10 години и ще умре. Защо умира? Защото не се е родило навръме. Щомъ не се роди навръме, връщатъ го назадъ. И втори пѣтъ, ако не дойде навръме, пакъ ще го върнатъ. Дотогава ще го връщатъ, докато се научи, че не трѣбва да прѣскача, а да идва точно на врѣме.

По нѣкой пѣтъ, въ свѣта се проповѣдва едно учение на насърчение. Хубаво, отлично, но нѣщо е

да насърчаваме човѣка, но има една изгнила греда, но която може да издържи една котка. Да насърчаваме обаче нѣкой човѣкъ да мине по тази греда, умно ли е това? Ще му кажа: Не, приятелю, ако минешъ по тази греда, ще паднешъ. „Ама защо не ме насърчавашъ да мина по нея? — Не мога да те насърчавизмъ, тази греда е толкозъ гнила, че една котка може да мине по нея. Сега, обратния процесъ ако тази греда е толкозъ здрава, че единъ слонъ може да мине по нея, а азъ ти казвамъ да не минавашъ и те обезсърчявамъ, тогава азъ върша престъпление. Слѣдователно, азъ трѣбва да насърча приятеля си по следния начинъ: „Не бой се, не само ти можешъ да минешъ прѣзъ тази греда, но и цѣла кола. Ако при този случай те възпирамъ, това не е насърчение. Ако въ първия случай те насърчавамъ да минешъ по гнилата греда, това насърчение не е на мѣсто. Нѣкои казватъ: ти мини, не се бой, Господъ ще те пази! Не изкушавате Господа! Господъ ви е далъ умъ и трѣбва да постъпвате споредъ него. Ако имашъ крила, като у птицата, мини, но, ако си човѣкъ безъ крила, не минавай по тази гнила греда! Докато не туримъ здрава греда, не бързай, съ бързане работа не става. Когато човѣкъ има много отворени очи, ще мине по гнилата греда, ще падне

въ водата и нищо повече! Много сж отворени очитъ на този човѣкъ но затова влиза въ водата. Или казано на простъ езикъ: този човѣкъ не разсждава за причинитъ и послѣдствията на нѣщата. Казватъ: Господъ не може ли да предозрати това падане? На ученицитъ казвамъ слѣдното нѣщо: Никого не се занимавайте съ това, какво Господъ може и какво не може! Какво Госпооъ е направилъ, това е Негова работа. Какво Той е наредилъ за насъ, то е важно. Каквото Господъ е наредилъ да се прави, наредилъ го е безъ никаква погрѣшка. Но какво азъ трѣбва да направя. съ какво трѣбва азъ да се занимавамъ въ дадения случай — това е важно. Понеже Богъ е съвършенъ, въ Неговия умъ не влиза никакво съмнение. Азъ като вървя по законитъ, които Богъ е оставилъ, Той ще ми помогне — не може да има никакво изключение. Но ако азъ не спазвамъ правилата Му, тогава може да се родятъ много изключения. Всички изключения произтичатъ отъ нашитъ престжпления. Колкото повече прѣстжпления вършимъ спрѣмо Божия законъ, толкозъ повече изключения има. Изключенията се раждатъ отъ нашитъ прѣстжпления, а не отъ това, че въ Божия законъ има изключения. Ние създаваме изключенията. Слѣдователно, всѣки отъ васъ, който ве-

днажъ е влѣзълъ въ школата, искамъ да работи надъ себе си. Като дойде понедѣльникъ, да каже: какво трѣбва да работя днесъ? — Ще очистя кжщата си. Нѣкой отъ васъ ще каже: дотегна ми все да чистя. — Ако кжщата ти е чиста, тогава влезъ въ сърцето си, тамъ има работа. Ако сърцето ти е чисто, влѣзъ въ ума, и тамъ има мѣсто за чистене. Най-послѣ, има мѣста за чистене и въ тѣлото ви вжтрѣ. Въ кой день вие правите пречистването на кжщитѣ си? — (Въ сжбота). Затова не ви върви. Сжботата е день за Господа. Вие изопачихте нѣщата, Господниятъ день взехте за васъ, Българинътъ казва тъй: Понедѣльникъ повседѣльникъ, вторникъ — потопорникъ, срѣда — не се сѣда, четвъртъкъ — несвъртъкъ, петъкъ — разпятие, сжбота — ще ида на баня и въ недѣля, ако работятъ хората, и азъ ще работя“. Не Понедѣльникъ е день за прѣчистване. Когато искашъ да побѣдишъ нѣкой порокъ, ще изберешъ вторникъ — той е день на марса. Ще видишъ и кои часове благоприятствуватъ за тази работа. Когато искашъ да изправишъ нѣкоя погрешка, ще изберешъ вторника, като марсовъ день и марсовъ часъ. Като я атакувашъ да се справишъ съ нея. Щомъ дойде срѣда, ще учишъ, ще разрѣшавашъ нѣкой наученъ въпросъ. Срѣда е добъръ день. Четвъртъкъ е день за рели-

гиозно повдигане на човѣка, ще разрешавате религиозни въпроси. Четвъртъкъ е отличенъ день за облагородяване на сърцето. Петъкъ е отличенъ день за служене на Любовта. На Любовта трѣбва да се служи разумно. Сѣбота е день за служене на Бога. Щомъ живѣемъ разумно, този свѣтъ абсолютно нѣма да ни интересува, като че го нѣма. Ние живѣемъ на друго мѣсто. Като дойде недѣлята, тогава ще започнемъ новия день на живота. Недѣлята е день на Слънцето, день на науката. Който иска да се занимава съ изобрѣтения, нека употреби недѣлята. Когато искашъ да изобрѣтишъ нѣщо принципално, нѣкоя добродѣтель, избери недѣлята. Тя е день за прогресъ. Хубавитѣ часове, веселитѣ часове сѣ въ недѣлята. Който иска да избере веселъ день, да избере недѣлята — тя е день за веселие.

Сега, вие ще ми кажете: кой да ни научи на всичко това? Азъ не искамъ да ви уча. Защото, като казахъ да си миете главата съ хума, една сестра не могла да измие главата си, както трѣбва и дохожда да ми се оплаква: „Учителю, виждашъ ли твоето учение на какъвъ редъ ми докара косата? Азъ ѝ казахъ: двѣ нѣща трѣбва да се иматъ предъ видъ или хумата не е била хубава, или ти не си знаела, какъ да я употребишъ. Тя казва: „Още веднажъ не

си мия главата съ хума“. Когато се дава нѣкое наставление, азъ искамъ да го правите по-добра воля.

Това сѣ опити, които вие ще правите доброволно. Ако е на сила, нѣма никакъвъ смисълъ. Който ви изпраща хумата, трѣбва да е вашъ приятель. Когато ви казахъ да си миете главата съ хума, имахъ предъ видъ, че сапунътъ, съ който се миете, може да е практиченъ, но не е чистъ, когато ученикътъ иска да постигне извѣстенъ резултатъ, той трѣбва да се съобразява съ живитѣ закони на природата. Ако човѣкъ не ги знае, може да си създаде много неприятности.

Та сега, ще направимъ единъ опитъ съ сестричкѣ. Всички сестри съгласни ли сѣ, три понедѣлника наредъ да чистятъ кѣшитѣ си? Като дойде понедѣлникъ, всичко, каквото има да мажете, ще го измажете, ще го изчистите и измиете. Идущиятъ понедѣлникъ всички ще измажете кѣшитѣ си. Да се разберемъ! Ако имате кухня, която се маже съ варъ ще я измажете. Други пѣкъ, ще изчистятъ стаята си. Ще направитѣ този опитъ!

На васъ братята ще дамъ друго едно упражнение. Отъ слѣдующия петъкъ, три петъка наредъ отъ 7 — 8 ч. в. ще се събирате въ салона да разисквате върху Любовта. Ще засегнете Любовта

въ всички нейни прояви. Онѣзи отъ васъ, на които дойдатъ нѣкои свѣтли идеи, ще ги кажете. Ще поседите единъ часъ да се поразговорите. Ще съсрѣдоточите ума си, ще се помолите и слѣдъ туй ще се поразговорите всички заедно, и млади и стари братя. Тия събрания въ класа, които ставатъ всѣка срѣда, влияятъ само върху извѣстни способности, други събрания ще влияятъ върху други нѣкои способности. Цѣльта на всички събрания е да се засегне цѣлото естество на човѣка, всичкитѣ му способности, да се събудятъ много идеи, и висши и нисши, да се засегне и висшия и нисшия умъ на човѣка. Всичко въ човѣка трѣбва да се засегне, всичко трѣбва да работи, да не остава никаква излишна енергия. Човѣкъ трѣбва да работи въ всички направления, цѣлото му естество трѣбва да работи. Работите ли така, ще се избегнатъ всички дисхармонични състояния въ васъ. При сегашнитѣ условия при еднообразнитѣ работи често се събира въ васъ излишна енергия, която създава натегнати състояния, криви разбираия. Всѣки има излишна енергия, която иска да похарчи нѣкъждѣ

Сега мнозина отъ васъ страдатъ отъ отлагане на нѣщата. Тѣ казватъ: не може ли това нѣщо да се отложи? Не може ли това да стане така? — Нѣщата могатъ да станатъ по много начини, но щомъ

започнешъ да отлагашъ едно нѣщо, никакъвъ резултатъ не можешъ да имашъ. Когато дойде една Божествена мисль, трѣбва да стане тъй, както е дошла. Тя трѣбва да се приложи въ нейната простота. Само тогава има резултатъ. Отложишъ ли я, или туришъ ли ѝ нѣкакво украшение, цѣльта, която си поставилъ, не може да се постигне.

Та първото нѣщо: щомъ дойдете до Божественото, отъ васъ се изисква да имате единъ необикновенъ идеалъ, не такъвъ както на другитѣ хора. Вие трѣбва да имате единъ високъ идеалъ, да изпълните волята Божия въ всичката нейна простота. Подъ думата „простота“, разбирамъ чистота безъ никакво изопачаване. Защото, Божиитѣ идеи, които идатъ въ насъ, сж отъ такъвъ характеръ, че всѣки отъ васъ може да ги изпълни. Нѣкой казва: азъ съмъ чиновникъ. Божествената идея не иска да жертвувашъ голѣма часть отъ врѣмето си. Кждѣто и да си, ти можешъ да я изпълнишъ. Не може да се каже, че тукъ има условия а тамъ нѣмаме условия. Казва се въ Писанието: „Човѣкъ трѣбва постоянно да се моли!“ Нѣкой възразява на тия думи: нѣмамъ врѣме, азъ съмъ чиновникъ. Чудни сте! Вие като чиновници като учители, не се ли почесвате често по главата, не посѣдате ли малко въ почивка? Това не е ли

врѣме? Въ това врѣме не можете ли да се съсрѣдочите, да се помолитѣ на Бога? Колко врѣме се изисква да се помолите? Даже една минута не се изисква, за да отправишъ ума си къмъ Бога.

При това, когато ние спѣваме нашитѣ идеи, ние спѣваме себе си. Всѣка идея която рѣшимъ да изпълнимъ въ себе си, ще се изпълни. Щомъ обаче кажемъ, че нѣмаме врѣме, ние спѣваме себе си, спѣваме и другитѣ. Ще кажешъ: имамъ врѣме. Врѣмето принадлежи на Бога, не е наше. Следователно, щомъ Бъгъ казва, ти разполагашъ съ врѣмето. Всички вие, които сте чиновници, кой ви назначи за таква? Хората ли ви назначиха? Сами ли се назначихте? — Не, Богъ ви назначи после тази идея, да станете чиновници отдѣ дойде? Вие пожелахте това, и желанието ви се изпълни. Богъ дава всички възможности. Животътъ, който имате, е Божий. Вие принадлежите на Бога, Умътъ, сърцето ви не сж ваши. Тѣ сж взети подъ наемъ. И волята ви сжщо не е ваша. Единственото нѣщо, което имате, е една гола душа. Вие сте безъ умъ, безъ сърце, безъ воля, имате само една душа. Духътъ сжщо тъй не е вашъ Човѣкъ е само душа, Богъ е украсилъ тази душа, турилъ е една велика сила въ нея — умътъ; турилъ е и друга велика сила — сърцето; турилъ е и трета велика сила — волята

Така е украсилъ Той душата! За тия украшения на душата си, вие трѣбва да бждете признателни да извършите нѣщо. Казвамъ: туй, което огрубява хората, то е това, че тѣ мислятъ постоянно само за себе си, само за себе си уреждатъ работитѣ. Не помагашъ ли на другитѣ, ще те задигнатъ. Вие не знаете, кой часъ може да ви повикатъ горѣ. Казвате: не говори така! — Ще те повикатъ! „Дано не е сега!“ Ако не днесъ, утрѣ — все ще дойде единъ день когато ще те повикатъ. Може би това да е слѣдъ сто дни, слѣдъ хиляда дни, слѣдъ петъ хиляди, но ще те повикатъ и то точно на врѣме. Като дойде това врѣме, да бждешъ готовъ, та като те повикатъ въ другия свѣтъ, да започнешъ работа, да ти е приятно, че влизашъ. Азъ искамъ така да свикнете съ идеята за другия животъ, та като ви кажа че утрѣ трѣбва да направите една разходка, викатъ ви горѣ, вие да се засмѣете, да кажете: азъ заминавамъ горѣ. А сега, ако кажа нѣкому, че утрѣ ще замине, ще му протекатъ четири реда сълзи. Ще дойде жена му, дѣцата му да се молятъ, да казватъ: „Не може ли да се отложи?“ Въ васъ не е проникнала още идеята, че другиятъ животъ е красивъ. Казватъ: нѣма вече виждане! — Не е така!

Да се върнемъ на въпроса. Искамъ всички вие

да се стремите към една правилна философия, към приложение на Божественото, въ което Богъ се проявява въ настоящето, въ което Богъ се е проявилъ въ миналото и въ което ще се прояви за въ бъдеще. Защо? Понеже ние ще бъдемъ образци на бъдещето поколение. Ние трѣбва да оставимъ нѣщо на свѣта! Както онѣзи, които сж заминали прѣди насъ, сж оставили нѣщо за насъ, така и ние, по сжщия законъ, трѣбва да оставимъ нѣщо за другитѣ слѣдъ насъ. Като влизаме така въ другия свѣтъ тамъ ще ни посрещнатъ много добръ, много добъръ приемъ ще ни дадѣтъ. Не мислете, че тамъ ще бъдемъ неканени гости. Азъ зная добръ, че въ онзи свѣтъ приематъ много добръ, не сж като тукашнитѣ хора, по-културни сж.

И тъй, сестритѣ разбраха ли задачата си — Три понеделника наредъ чистене на стаятъ. Ако нѣкоя сестра нѣма какво да замаже, ще помогне на друга своя сестра, която има 3 — 4 стая за чистене и мазане. Прането спада къмъ друга категория. Азъ искамъ сега да направитѣ опита съ мазането. Послѣ ще разправите резултатитѣ, които ще имате отъ този опитъ. Ако нѣкоя сестра е учителка или чиновничка, ще свърши тази задача прѣзъ свободното си врѣме. Ще стане рано, въ 4 часа и въ 7

ч. ще отиде на работа. Вечерта, като се върне, ще продължи работата си от 6 — 10 ч. Значи ще употребитъ само три часа за мазане, нѣма да мажите цѣлия день. Вие ще си разпрѣдѣлите добръ врѣмето. Това е най малката задача, която ви давамъ.

(Направихме едно упражнение за трансформиране на енергиитѣ.) Често, въ лѣвата или въ дѣсната частъ на тѣлото се събира повече енергия. Това което изтича отъ лѣвата и дѣсната ржка, сж особенъ родъ токове. Едната страна е отрицателна, другата е положителна. Ако нѣкой пжть сте разтревожени, това зависи отъ напрѣжението на силитѣ, които работятъ у васъ. Въ всички школи на Изтокъ и на западъ, сега и въ древността ученицитѣ не сж размишлявали само, но сж правили и редъ упражнения. Напримѣръ, когато нѣкой искалъ да се концентрира, той си затварялъ очитѣ. Това значи, че той се изолирвалъ отъ външния свѣтъ. Когато искалъ да наблюдава, той си отварялъ очитѣ. Тогава, щомъ Богъ е създалъ тѣлото на човѣка, какво е прѣдзначението на това тѣло? — Всичко у човѣка има своето прѣдзначение. Ржцѣтѣ иматъ свое прѣназначение, устата, носътъ, очитѣ, ушитѣ, мозъкътъ, кръвта, стомахътъ — всички удове иматъ свое прѣдзначение. Всѣко нѣщо трѣба да се употреби за цѣльта, за която е предназначено. Ние трѣбва да упражняваме всѣки органъ за него-

вото прѣдзначение.

Изпѣйте упражненіята „Вечеръ — сутринь“ и „Вдѣхновение“.

Музиката е единъ методъ за изясняване нѣкои окултни истини. Цѣлиятъ човѣкъ не е въплотенъ въ тѣлото си. голѣма частъ отъ него е извънъ тѣлото му. Слѣдователно, човѣкътъ на земята трѣбва да черпи вдѣхновение отъ този още непроявенъ човѣкъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да се стреми къмъ Бога. Божествената енергия улеснява този процесъ. Вземете кой и да е цигуларъ двойникътъ му прѣминава въ цигулката, и той се вдѣхновява. Ако двойникътъ на единъ цигуларъ не може да мине въ цигулката, той е обикновенъ цигуларъ. Въ него тоноветъ сж груби, сухи. Влѣзе ли двойникътъ въ цигулката, тази цигулка оживѣва, тонътъ се мѣни и той се вдѣхновѣва. Нѣкои казватъ: не можемъ ли ние сами да мислимъ? Тия хора мислятъ че всичко е въ тѣхъ. Ако всичко бѣше въ насъ, въпросътъ би билъ свършенъ. Ние постоянно черпимъ отъ великия складъ на живата природа. Този складъ постоянно трѣбва да влага и да прѣработва. Ако ние всѣки день не прилагаме по нѣщо отъ Божественото, да растемъ и да се облагородяваме, ако днесъ сме такива, каквито сме били вчера, животътъ нѣмаше да има смисълъ. Днесъ

трѣбва да бждемъ нѣщо повече, съвсѣмъ малко да е но все таки да сме приложили нѣщо ново. Въ нашия животъ — въ нашитѣ чувства и въ нашитѣ мисли всѣки день трѣбва да се влага по нѣщо ново колкото и да е малко то.

Сега, може би, у мнозина отъ васъ се заражда срамъ. Срамътъ е хубаво нѣщо, но кой срамъ? Нѣкой пѣть срамътъ е на мѣсто, нѣкой пѣть срамътъ не е на мѣсто. Да го е срамъ човѣкъ да прави зло, този срамъ е на мѣсто; да го е срамъ да не прави зло, този срамъ не е на мѣсто. Да го е срамъ човѣкъ да не прави добро, този срамъ не е на мѣсто, да го е срамъ да прави зло, този срамъ е на мѣсто. Тѣй щото, страхътъ, срамътъ е на мѣсто, когато е за зло, не е на мѣсто, когато искашь да правишь добро и се спъвашъ. Слѣдователно, ние трѣбва въ даденъ случай да употребяваме всички сили, дарби и качества на тѣхното мѣсто.

Сега, нѣкои отъ васъ ще кажатъ: ние сме слушали видни цигулари. Хубаво, като сте ги слушали какво сте придобили? „Ама хубаво свири“. Дѣ е хубостта на неговото свирене? „Той свири отлично Бетховенъ. Какво отъ това? Запомни ли нѣщо? „Не съмъ запомнилъ нищо. — Такива възхищения нѣматъ никакво основание. Та ще трѣбва да дойдете до ре-

алнитѣ нѣща. Тѣ седятъ въ малки придобивки, които внасятъ нѣщо нозо въ живота ви: Тази вечерь, за-примѣрь, имахте много хубави условия да пѣете. Врѣмето отвѣнь е хубаво. невидимиятъ свѣтъ е добръ разположенъ, и вие можете да пѣете добръ. Ако нѣкои отъ васъ не може да пѣе, това показва, че той не е разположенъ. Казвате: защо трѣбва да пѣемъ? — Ще докарате двойника въ гърлото си и ще при-добиеете вдѣхновение. И тогава, като пѣете, като го-ворите, гласътъ ви ще бѣде мекъ, бдагороденъ, нѣ-ма да е рѣзъкъ. Всички ученици, въ една школа трѣбва да иматъ мекъ, приятенъ гласъ.

Нѣкои казватъ, че упражнението „Сутринь ве-черь“ е въ народенъ мотивъ. Дѣ е народниятъ мо-тивъ? Всички български пѣсни въ далечното минало сж били религиозни мотиви, но сега сж изопачени. Изопачени сж, понеже българитѣ сж снели тия пѣсни отъ невидимия свѣтъ, само за постигане извѣстни вре-менни цели на земята. вслѣдствие на което пѣнието е изгубило своя първоначаленъ смисълъ. Българитѣ най-първо сж били високо-духовни. Тѣ пѣятъ, играятъ докато сж млади, докато се оженятъ. Послѣ пѣятъ, само когато се напиятъ. Трѣзви ли сж, казватъ: азъ не пѣя. Казвамъ: азъ мога да накарамъ всѣки едно-го отъ васъ да пѣе. Какъ? — Ще обѣщая 10,000

лева награда на този, който излъже да пѣе тази вечерь. Ако обещаея 20,000 лева, ще пѣете и то какъ! Въ свѣта цигуларьтъ свири хубаво, защото има пари. Я накарайте онзи свирачь да свири безъ пари, ще видите има ли стимуль. При сегашното състояние паритѣ сж единъ стимуль. Вие сега за какво ще пѣете? Все трѣбва да имате единъ стимуль — или пари или нѣкакъвъ идеаль. Все трѣбва да имате нѣщо, за което да пѣете, не може иначе. Казвате: животътъ не е само пѣние, той е и работа. Каква работа? Ако азъ прѣкарамъ цѣлия си животъ да копя на лозето съ мотиката, какво съмъ направиль? Казвамъ: трѣбва да се работи, да се преде. Хубаво, цѣль животъ прѣкаранъ въ предене и тъкане, какво ще ви придаде? Нѣкой казва: трѣбва да говоримъ. — Хубаво, ако говоришь цѣль животъ, какво си придобиль? — Все се добива нещо. Но това сж крайности. Всѣкога извѣстна енергия трѣбва да се употреби за единъ по-високъ смисль. Казвамъ: бихъ желаль сега въ класа да се зароди желание, да пѣете, защото пѣнието подмладява човѣка. При това, всички ония вжтрешни окислявания на живота, трѣбва поне врѣменно да ги прѣмахвате. Тогава човѣкъ е по-разположень да мисли. Той може да не пѣе, не като взима участие съ своята мисль, съ своето сърце,

ПРОВЕРЕНА
1954 г.ПРОВЕРЕНА
1957 г.

той пакъ е ползень. И прѣзь врѣме на пѣнието не трѣбва да пѣте пѣснитѣ еднообразно, безъ никакви модуляции, тъй равно, гладко, както запримѣрь, пѣте песенъта „Вечеръ сутринъ“. Каква идея трѣбва да дадемъ на „вечеръта“? Думата вечеръ е слаба по изражение „Вечеръ дойде“ — това, което иде, трѣбва да донесе благо. Сутринъта е физически по силна, но тя отнася нѣщо. Сутринъта като дойде послѣ си отива. Слѣдователно, благо, което имаме сутринъта като заминава, причинява ни една малка тѣга. Вечеръ слънцето като заминава, причинява скръбъ. Въ вечеръта имаме духовна придобивка. Тогава, можемъ да кажемъ, че скръбъта идва вечерно врѣме. Като дойде скръбъта, Духътъ Божий иде да ни утѣши. Той донася вѣрата, повръща ни смисъла на живста.

Изпѣйте сега „Вечеръ сутринъ“!
Изпѣйте още „Блага дума“! Човѣкъ като пѣе, трѣбва да бѣде естественъ.

„Любовъта ражда доброто“!
Доброто носи животъ, светлина и свобода за нашитѣ души.

